

BOG KOT KOVAČ ZGODOVINE

4. ADVENTNA NEDELJA (B): Lk 1,26-38; 2 Sam 7,1-5.8-12.14.16; Ps 88; Rim 16,25-27

Pripravil dr. Marjan Turnšek

Prisrčen pozdrav tudi na četrto adventno nedeljo!

Smo tik pred vstopom v praznovanje najpomembnejšega dogodka v zgodovini človeštva, ki ni naša osamosvojitvev, čeprav je to velik in praznovanja vreden dogodek, ampak vstop učlovečenega Boga v zgodovino. Ta dogodek je spremenil potek zgodovine v samem jedru, čeprav včasih prav nič ne izgleda, da je tako. Zdaj ima zgodovina smisel. Mnogi si mislijo, da zgodovino vodijo veliki tega sveta, v majhnem svetu pa morda kar vsak izmed nas. V to smo tako prepričani, da smo ustvarili rek »Vsak je svoje sreče kovač«. Če bi res ljudje »kovali« srečo, bi bili vsi nesrečni. Zato bodimo veseli, da je končni Kovač zgodovine Bog.

Današnja Božja beseda nam razodeva, kako Bog to počne. Zanimivo je primerjati prvo berilo in evangelij. Naletimo na dve kontrastni podobi: mogočnega in samozavestnega Davida ter ubogo Marijo. Iz njunih življenjskih zgodb lahko izluščimo način, kako Bog vodi zgodovino. David, mogočen kralj, se pokaže velikodušen do Boga in mu želi sezidati hišo; za trenutek zavede celo preroka, a Bog prav preko preroka to prepreči. Kako lahko pride človeku sploh na misel, da bi Bogu zgradil »hišo«; Bogu, ki je stvarnik vsega. Marija se pa preprosto da na razpolago Bogu in dopusti, da je on glavni akter njenega življenja: »Glej dekla sem Gospodova: zgodi se mi po tvoji besedi.« Marija izroči svoje življenje Bogu v roke. In Bog sam si v njej postavi »hišo«.

Ker je Bog Gospodar zgodovine, večkrat »razočara« pričakovanja ljudi, ker težko dojamejo, da Beseda deluje tam, kjer se zdi nemogoče in neobičajno. Tako je bilo tudi takrat: angel je bil poslano v Nazaret, v skoraj nepoznano mesto, od koder izgleda, da ne more priti nič dobrega. Ta Beseda se ne pojavi v templju, ampak v neki skromni hiši in je izrečena nekemu nepomembnemu dekletu. A zgodil se je najodločilnejši dogodek vse zgodovine.

Glejte, to je Božji način vodenja zgodovine sveta. Kot Davidu se lahko kaj hitro zgodi vsakemu, ki v življenju uspe in mu gre dobro. Take situacije lahko ljudi privedejo v pravi delirij občutka vsemogočnosti, kar lahko privede do velikih katastrof. Dovolj je, da se spomnimo snovalcev in uresničevalcev totalitarnih režimov. Verjeli so in še verjamejo, da lahko manipulirajo z resnico, celo z življenji drugih ... A kot se je zgodilo Davidu, so prej ali slej postavljeni na realna tla.

Pred Marijo je bila težka odločitev: tvegala je, da bi jo Jožef lahko zavrnil, lahko bi bila kaznovana, morda celo kamnana. Kljub temu ni veliko razmišljala: ko je začutila, da je v igri

usoda njenega naroda, ko je zaslutila, da je ta beseda Božja ponudba, je zaupala, čeprav ji ni bilo vse jasno. Pustila se je obsenčiti Božji moči.

Bog v zgodovini preseneča: zgodovino spreminja tam, kjer se zdi nemogoče. Elizabeta je nerodovitna. Predstavlja osebe, ki jih imajo za nekoristne ali se same počutijo nekoristne, da bi doprinesle v svojem življenju kakšen pomemben sad. A za Boga ni nobena zemlja takšna, da ne bi mogla postati rodovitna. Tako Marija izve, da je Elizabeta že v šestem mesecu nosečnosti, in to je dokaz, da Bog že tiho deluje v zgodovini.

Živimo v času, ko se na trenutke zdi, da je Bog prenehal delovati v zgodovini; živimo v svetu, kjer so ponižni in ubogi postavljeni ob rob, ambiciozni pa prevladajo. A današnja Božja beseda ponovno vabi, da verjamemo, da Bog že tiho deluje v zgodovini človeštva, tudi tam, kjer se zdi nemogoče. Tudi v nas, v naših družinah in naši domovini. Tudi sredi epidemije in zaščitnih ukrepov. Deluje tiho, a učinkovito za rešitev.

Naj na koncu spomnim, da je angel pozdravil Marijo dobesedno takole: »Veseli se, Milosti polna!« In Marija je bila napolnjena z Božjim veseljem, ki je ostalo v njej kot trajen sad Svetega Duha. Tudi vam zaželim okušanje tega veselja v prazničnih dneh, ki so pred nami!

